

אלו הן הלוקין פרק שלישי מכות

כב.

עין משפט נר מצוה

קז א מ"י פ"י מהלכות
רוחא הלכה ט סגמ
עין ע"ז:
קח ב ג מ"י פ"י מהלכות
יסודי המורה ה"א:
קט ד מ"י פ"י מהלכות
טומאת זרעתי ה"א:
סגמ לאון סגמ:
ק"ה מ"י פ"ט מהלכות
כלי המקדש ה"י:
ק"ו ו מ"י פ"ט מהלכות
הלכה ג:
ק"ז ז מ"י פ"י מהלכות
פ"ו הלכה ב:
ק"ח ח מ"י פ"י מהלכות
מלכות הלכה ח:
ק"ט ט מ"י פ"ט מהלכות
כללם ה"א:
ק"י כ מ"י פ"י מהלכות
סנהדרין הלכה א
סגמ לאון ק"ח:
ק"כ ל מ"י פ"ט מהלכות:

אלא הכא במאי עסקינן שבישלו בעצי הקדש. ואס תאמר לילקי משום הויד במעילה באזרה וי"ל ללח חשיב אלא ללא דאיתנהו בפחות משה פרוטה:

מתקוף לה רב אושעיא וליחשוב נמי משום זורע בנחל איתן. קשה דהשתא (ו) פריך טובא (ט) (ופריך (ל) משיני מידי וזריך לומר (ס) דע"כ דתנא תנא ושייר ולעיל קאמר ללא תני תנא שמונה ואת אמרת תנא ושייר שמונה הר"ם (ל) דלמי לעיל דקמינ דאיכא תו מלקות משום י"ט היה לו למנותן בשמים אצל הכל יכול להיות ללא איירי תנא למיחשב כל הני גוויי דזורע בתנא איתן ומוסק את השם: **אמר** ליה כגון דאמר שלא אחרוש בין בחור בין ביו"ט. וקשה דאכתי לימא בללו וכן כדפריך פ"ג דשצעות (דף גז. ע"ב) גבי שלא לזכר נזילה ושמוטה דפריך מי איתא בללו וכן ואלוי י"ל דמשכחת לה בתן כגון עפר תיחוח דלית זה חיוצא מן המורה בצומה מרישה:

שהרי גוף אחד (ו) ועשאו הכתוב ב' גופים. הקונטרס פירש כגרכסו ור"ת פירש צנין אחר כמין חומר דכתיב ציה כלצי וכאליה שם ב' מינין וצוה הפירוט מיושב הא דלמרי צצכרות (דף גז. ע"ב) תלתא לצי ואלי כמיני צו חד לכדכז יחזק וחד לכדרי (י"הושע) ופירוט הקונטרס לא תפרש למיילתייהו והשתא נימא (ו) הא דרצי יחזק ורצי (י"הושע) דהכא (ז) **המנהיג בשור פסולי המוקדשים** צוקה. ודוקא אי מושך השור משוי בגופו אצל בלל המשכה אין לוקה בהנהגה דאס לאן כן לעולם לא יוכלו להנהיג שור פסולי המוקדשים ממקום אחר (ז) הא

הוא **ועומד מדר סיני הוא א"ל כגון דאמר שבועה שלא אחרוש בין בחול בין ביו"ט דמגו דחלה עליה שבועה בחול חלה עליה נמי ביו"ט** (מדי דאיתיה בשאיילה לא קתני ולא (ו) והרי הקדש בבכור והרי נזיר בנייר בשמשון נזיר שמשון בר אישמויי למתים הוא אלא תנא איסור כולל לית ליה אמר רבי הושעיא (ז) המרביע שור פסולי המוקדשים לוקה שנים אמר רבי יצחק (המנהיג בשור פסולי המוקדשים לוקה שהרי גוף אחד הוא ועשאו הכתוב כשני גופים: **מתני'** ככמה מלקין אותו ארבעים חסר אחת שנא' (ח) במספר ארבעים מנין (ט) שהוא סמוך לארבעים ר' יהודה אומר ארבעים שלימות הוא לוקה והיכן הוא לוקה את היתירה בין כתפיו (י) אין אומדין אותו אלא במכות ראויות להשתלש אמדוהו לקבל ארבעים ולוקה מקצת ואמרו

המוקדשין. שפדה אפילו על מינו לוקה שהרי גוף אחד (א) ועשאו הכתוב שני גופין דמורת חולין ומורת קדשים יש עליו מורת חולין שמונת באכילה מחוץ לפתח אהל מועד כאלו לא הוקדש מעולם ומורת קדשים שאסור בגיזה ועבודה כדלמרינן בספרי (י"א פ"ט טו) צלל אות פכשן תוצה ואלתל צער (דברים י"ב) צמה הכתוב מדבר אס צער תאזה הרי כבר אמור כי ירמיח' ה' אלהיך את גבולך וגו' כי תאזה נפסך וגו' אס באכילת קדשים הרי כבר אמור כי אס צמקוס וגו' אס תעלה וגו' הא אין הכתוב מדבר אלא בפסולי המוקדשין שפדו תוצה ולא גיזה דאסור בגיזה ועבודה צער ולא חלז ואלתל ולא ללכץץ ולא להלכך אסור להרביעו אפי' עם מינו משום כלאים שמרביע חולין על קדשים על חולין וכן צמנהיג אפילו מנהיג עם מינו ואפילו מנהיגו צמי עצמו חולין וקדשים הוא ומייז משום כלאים דמרישה דהוא עצמו כלאים שעשין הכתוב שני גופין. ולא שמעתי ראייה מנלן דחולין וקדשים כלאים זה צוה ודבר תימנה הוא: **מתני'** שאמר **צמספר ארבעים** והפילו השופט והכחו לפניו כדי רשעו צמספר (דברים כה) וסמין ליה ארבעים יכנו ודרשינן כמאן דכתיב צמספר ארבעים מנין שהוא סוכס את הארבעים דמפרש צמג' דמדלח כתיב יכנו ארבעים צמספר אלא צמספר ארבעים יכנו שמעינן דהכי קאמר מנין הסוכס הארבעים חשבון המשלים סוכס של ארבעים שגורס לקרות אחריו ארבעים והיינו שלשים ותשע: **ראויוס להשפוט.** צממרח מפרש: ואמרו

משום הצערה. דאי הוה איהו מצעיר וחצירו מצטל הוה מריווהו חייבין דמצעיר ומצטל אבות מלאכות אלמא מייחייב משום יו"ט שמים הצערה ובישול: ה"ג ואס איתא (ב) הצערה לא לייחייב דהא איחייב ליה משום מצטל: **גיד הנשה של נזילה.** דלוקה חף משום נזילה שאכל:

שגש על בישולו. בישול צער צחלז ובישול שלא לצורך יו"ט והצערה שלא לצורך ושמים על אכילתו אכילת גיד ואכילת צער צחלז. ואס איתא דמפקת הצערה ומעילת אכילת נזילה הוי איסור ג' על אכילתו: **ואזרה עלי הקדש מהכא.** ואשרייה תשרפון צאש לא תעשון כן לה' אלהיכם: **השמר צנגע הצרעם.** ואמרינן (שבת דף קנ"ג.) כקוץ צהרתו הכתוב מדבר והשמר הוא לא תעשה: **ינלקי נמי.** כגון שהיו כלי מחרשה מעלי אשירה: **קוץ אילנות טובות.** צהליכט: **מי קא חיייל עליה.** הא הוה ליה נצבע שלא יצטל המצוה ונפקא לן מלהרע או להיטיב צצצעות (דף ק"ה.) דאין זו צצצעה: **מיגו דחיייל עליה צצצעה נוי.** היינו איסור כולל. ואיסור מוסקי כגון צצצמיתה עצמה נוסף איסור כגון אילו נוסף על היו"ט איסור ע"י צצצעה זו וה"ל מוסקי דומיא דאשת איש ונעשית חמותו דמוסק הוא דמעיקרא קיימא ליה צצצקת והשתא קיימא ליה (ז) צצקילה א"י חלז דנותר מעיקרא קאי עליה צצצקור חלז והשתא אימוסף עליה איסור נותר. ואיסור כולל היינו שאין איסור נוסף על החתיכה אלא כולל אחרים צצצקורה כגון שנשא אחות חמותו דמיגו דמימסר צצצלה אחרותא אימסר נמי צצצמותו ומשום אחרת אשה אי נמי כגון חמותו ונעשית אשת איש דמיגו דכיייל כולי עלמא צצצקור אשת איש (ז) כללה נמי לדרייה לחייבו שמים: **צנזיר שמשון.** ע"י מללך קיבל נזירות עליו דההוא אין לו שאלה דלזוי שלמעלה הוא: **נזיר שמשון צר עמויי למתים הוא.** כלום חסור הוא לעיטורא למתים אדס שמונת נזירותו ע"י מללך הא אמרינן צמס' מזיר (דף ק"ד.) שמשון הותר ליטמא למתים וצמי לאפוקי מהאי קרא(ו) ויך תאה ותמשים (ו) וגו' ופריך ליה אימא דשיניהו גוססין אלא גמרא. ואית דמפרשי מזיר שמשון מזיר מן הצטן וקשיא לן ההיא נמי שאלה איתיה שהיא אצוי יכול לישאל עליו ואפילו מת אצוי צשאלה מיהא הוה היא שעתא: **המרביע שור פסולי**

גליון הש"ס
רש"י ד"ה מינו דהייילא וכו' בללה נמי לדרייה לדריה [למיניה] כ"ל' משו י"ב מ"י פ"י תוס' ד"ה מתקוף וכו' דלא דמי. ע"י זה מנין דף ע"ב פ"ס מ"י ד"ה וללך:

הגהות הב"ח
(א) גמ' משום הצערה לא ליחייב דהא: (ב) רש"י ד"ה ה"ג ואס איתא. י"ב לומר דליג אהצברה לא לייחייב הואיל דחזי ליה לנזירי כדגס צצצפרס וצפי אלו עבדין הוא דבכיון ליה וע"ש פ"ד מן ע"ב: (ג) ד"ה המרביע וכו' גוף אחד הוא ועשאו (ד) תוס' ד"ה מתקוף וכו' דהשתא דפריך טובא כפריך. י"ב כולמר א"י קשה מלי קא משוי עבדי י"ל דתלמודא ק"ל ספרי אשייתא דתנא ושייר כו': (ה) בא"ד וזריך לומר ע"כ וכו' ולעיל קאמר א"ל מי תנא שמה וכו' ללא דמי דלעיל קמי שמה ומני י"ט. י"ב ו"ע מ"י"ש תוס' ד"ה הוס' רפ"ק דימות דף ג ופ"ק דקדושין דף ק"ה (ו) ד"ה שהרי גוף א' הוא ועשאו וכו' כדכרסמו. י"ב כולמר כפי שיטתו דלעיל דפסולי המוקדשין אס ע"י גופין דמקדש קדשים ומקדשו חולין כמו שפ"י בחולין דף קטו ע"ב: (ז) בא"ד נימא דהוי דרי יתקן:

מוסף רש"י
משום הבערה. מלאה לצורך. הצערה מלאה לעמה ובישול מלאה לעמנו (פסחים ס"ח.) גיד הנשה של נזילה. לוקה על אכילתו משום נזילה (שם.) שמים על אכילתו. אולכ גיד ואלכ צער צחלז. ושלש על בשורו. משום הצערה ויו"ט ומשום בישול דיו"ט ומשום מצטל צמל אפילו בחול (שם.) דאיתיה בשאיילה. לחס למהי האיסור (שבועות כ"ד.) והרי הקדש. שגה ע"י נזל נדריס יש להס שאלה (שם.) ראויות להשתלש. כגון י"ח או כ"א או כ"ב, שהיו מנין אותו שמי ידות מאחריו ואסת מלפניו ומקרא יליפין לה (ברכות י"א.)

1. ולא ידבק בידך מאיזהו מן החרם למען ישוב; מ"הרזן אפ"ו ונתן ק"ך ודממים ורחמקי ודרכיך כאשר נשבע כללם ה"א:
2. ולא תביא תועבה אל ביתך והיית חרם כמורה שקצן תשקצון ותעב ותעבנו מן החרם הוא: דברים ז כו
3. ותצטקע את מנחותם וישברתם את מצבתם ואשריהם תשרפון באש ותפסולי אלהיהם תגדעון ואבדתם את שקם מן תפקום ההוא:
4. לא תעשון כן לז"י אלהיכם: דברים יד כ
5. והודודו וקצי העירי יהוא את העגלה אל נחל איתן אשר לא יעבד בו ולא יזרע ויערפו שם את העגלה בנחל: דברים כ"ד
6. השמר בנגע הצרעת לשמר מאד ולעשות בכל אשר יורה אתכם הבהנים הלקים כאשר צויתם ושמרו לעשות: דברים כ"ח
7. בטבעת האזן ידודו תבדירם לא יסרו ממנו: שמות כ"ה טו
8. ויךבסו את החשן משבעתו ואל טבעת האפרו בפחיל תכלת לדיות על חשב האפרו ולא יזח החשן מעל האפרו: שמות כ"ח כ"ב
9. כי תצור אל עיר ימים רבים להלחם עליה לתפשה לא תשחית את עצה לניח עליך גרון כי ממנו תאכל ואתו לא תברת פי האדם עץ השדה לבא מפקין בפצור: דברים כ"ט
10. ויהי אם כן הבת דרשע והפילו השפט והבדו לפניו כדי רשעו למספר: ארבעים יבגו לא יסוף מן יסוף להבחו על אלה מבה רבך ונקלה אדריך לעיניך: דברים כ"ב-ג